

WATERLOO EN HET - VERENIGD - KONINKRIJK DER NEDERLANDEN

Nadat Napoleon in 1814 tot troonsafstand was gedwongen en naar Elba verbannen, belegde de overwonnen hebbende coalitie te Wenen een congres om de post-Napoleontische staatkundige vormgeving van Europa te "bedisselen".

Een belangrijke wijziging die de oude kaart van Europa onderging, was de vorming van een drietal zogeheten "barrièrestaten", die als barrière moesten dienen tegen toekomstige Franse expansionistische militaire ondernemingen à la Napoleon en daarvoor reeds tijdens de Franse Revolutie en onder Louis Quatorze.

Derhalve werd Pruisen vergroot met de gehele linker Rijnsoever, werd het koninkrijk Sardinië uitgebreid en - door samenvoeging van de Noordelijke en Zuidelijke Nederlanden - kwam het Koninkrijk der Nederlanden tot stand onder een telg uit het Oranjehuis, de zoon van de naar Engeland uitgeweken Stadhouder Willem de Vijfde, te weten onze koning Willem de Eerste.

Zoals gezegd, de staatslieden van het Wenercongres verwachtten dat dit nieuwe koninkrijk een buffer zou vormen tegen hernieuwde Franse expansiedrang.

Napoleon keerde echter onverhoeds terug uit ballingschap uit Elba en werd opnieuw - en nu definitief - in 1815 verslagen bij Waterloo.

Zodoende overleefde het nieuwe Koninkrijk der Nederlanden, omvattend de huidige Benelux, want de Koning was tevens Groothertog van Luxemburg. Dat zijn de Nederlandse koningen gebleven tot het overlijden van Willem de Derde in 1891, aangezien de in Luxemburg vigerende z.g. Salische wet alleen een mannelijke troonopvolging erkende en een kandidaat daarvoor was toen niet "voorhanden", enkel Prinses Wilhelmina.

Het is evident, dat als Napoleon te Waterloo had gezegevierd, het Koninkrijk der Nederlanden dat in elk geval in zijn vergrote vorm niet had overleefd en in elk geval het huidige België door Frankrijk weer zou zijn geannexeerd.

Dus dat is onze band, als Benelux-fans, met de behaalde overwinning van de geallieerden in Waterloo, waartoe Nederlandse troepen onder de Prins van Oranje, de latere Willem de Tweede, een substantieel aandeel hebben geleverd.

De Belgische revolutie van 1830 is weer een ander verhaal.

Olaf van Boetzelaer